Bohaterowie drugoplanowi

Mananni Kasuga – starsza i spokojniejsza z bliźniaczek Kasuga. Jest domatorką, chociaż zdarzają jej się chwile prawdziwego szaleństwa. Jej zdolności obejmują teleportację i telekinezę. Tilika używania mocy, o ile nie jest to niezbędne.

Kurumi Kasuga– młodsza z bliźniaczek Kasuga. Jest gościnną energiczną, narwaną i kłótliwą. Często tworzy własne powiedzonka, co doprowadza do nieporozumień. Najczęściej z całego rodzeństwa korzysta z mocy, zwykle nie myśląc o konsekwencjach. Przebiegnięcie przez nią biegu na 100 metrów w 3 sekundy nią powodem przyśpieszonej wyprowadzki rodziny z poprzedniego miejsca zamieszkania. Posiada także zdolność teleportacji i telekinezy oraz hipnozy, której ofiarą zwykle pada starszy brat.

Tekashi Kasuga – ojciec rodzeństwa, pracuje jako fotograf i nie posiada zadatków mocy psychotromicznych. Jego żona Akemi zmarła po urodzeniu Kurumi i Mananni.

Dziadek oraz babcia – dziadkowie Kyosuke, Mananni i Kurumi ze strony matki. Nie są znane ich imiona, bohaterowie najczęściej zwracają się do nich po prostu per „dziadek" i „babcia". Mieszkają w górach, gdzie prowadzą ośrodek narciarski. Biegle posługują się swoimi mocami, często nie bacząc na obecność osób, które nie powinny o nich wiedzieć. Cecha charakterystyczna dziadka jest jego ilgarność i skłonność do filitowania z obcymi kobietami.

Master– właściciel kawiarni ABCB (jap. ホリカン Abakabu) położonej przy Orange Road; szef Madoki. Jest jedną z niewielu osób zdających sobie sprawę z uczuć, jakie wiążą Madokę z Kyosuke i stara się łagodzić ich wzajemne, często burzliwe relacje.

Seiji Komatsu oraz **Kazuya Hatta** – dwaj narwani i nieco zboczeni kumple Kyosuke ze szkoły. Lubią widzieć się w roli chłopków bliźniaczek, które wykorzystują ich z braku lepszej alternatywy. Postacie obu chłopków są komikowymi wersjami, kolejno, przyjaciela Izumi Matsumoto i jednego z jego asystentów.

Kazuya Kasuga – 5-letni kuzyn Kyosukego. Wygląda jak młodsza wersja głównego bohatera, przez co Kilkukrotnie jest brany za jego syna. Posługuje się głównie mocą telepatii, wykłamowo – Kyosuke i Kazuya portretą także zamienić się ciałami.

Alane Kasuga – starsza siostra Kazuyi, w wieku Kyosukego. Jest chłopczycą i zarówno Komatsu, jak i Hatta trochę się jej boją. Jej mocą jest tworzenie iluzji, dzięki którym ukazuje się ludziom jako zupełnie inna osoba. Jest zakochana w Madoce. Występuje jedynie w mandze i OVA, nie pojawia się natomiast w serii telewizyjnej.

Yusaku Hino – pojawia się początkowo jako rywal Kyosuke w walce o uczucia Hikaru. Jest jej przyjacielem do wczesnego dzieciństwa. Gdy zapytał ją, czy za niego wyjdzie, jej zartobliwa odpowiedź, że musi być silniejszy sprawiła, że zaczął ćwiczyć karate. Kasuję postrzega jako kobiciarza i rywala. Ponieważ zbyt często denerwuje się w obecności Hikaru, nie jest w stanie wyznać jej swoich uczuć.

Odbiór

Kimagure Orange Road odniosło duży sukces zarówno na rynku krajowym, jak i ogólnoświatowym. W Japonii manga sprzedała się w 20 milionach egzemplarzy, oraz doczekała się miana „Bibli dla japońskich nastolatków". Seria anime emitowana była również m.in. w Australii, Francji, Hiszpanii, Singapurze, Turcji i we Włoszech oraz została zdubbingowana na język francuski, hiszpański i włoski.

Che Gilson, w recenzji pierwszego angielskiego wydania mangi dla czasopisma Otaku USA, określił Kimagure Orange Road mianem „przyjemnej i klasycznej". Pochwalił manga za jej prostotę, oprawę graficzną oraz bohaterów. W opinii Jasona Thompsona seria porusza tematy bardzo bliskie rzeczywistości, gdyż „powiada o pierwszej miłości i niezdecydowaniu, o zatartych granicach między miłością a przyjaźnią". Uznał mangę za jedną z nielicznych z rodzaju shonen, której fabuła koncentruje się wyłącznie wokół trzech, głównych bohaterów i nigdy nie przeradza się w harem. Stwierdził też, że oprawa graficzna mangi nie jest początkowo najlepsza, lecz poprawia się wraz z biegiem serii.

Chris Sheperd w recenzji dla Anime News Network nadał Kimagure Orange Road miano „prawdziwego skarbu anime". Pozytywnie ocenił bohaterów serii, nazywając ich „autentycznie prawdziwymi (...), z którymi prawie każdy wiek (...) może się utożsamić". Pochwalił anime za humor i ścieżkę dźwiękową, lecz zwrócił też uwagę na niższy budżet, jaki przeznaczono na animację. Carlo Santos w recenzji No hi ni kawirai nazwał film „klejnotem koronnym całej serii i osiągnięciem artystycznym samym w sobie".

Erin Finnegan w swoim artykule na temat anime dla Otaku USA stwierdziła, iż mocne parapsychologiczne nie odgrywają w serii szczególnie ważnej roli, gdyż są jedynie „zrodłem gagów" i „pretekstem dla śmiesznych, dziwacznych sytuacji", a w filmie Ano hi ni kawirai nie pojawiają się zupełnie. Zwróciła też uwagę na fakt, że seriał telewizyjny nie opowiada historii bohaterów do końca, gdyż domknięcie wydarzeń w nim ukazanych ma miejsce dopiero w Ano hi ni kawirai, uznanym przez recenzentkę za „wzruszający i bardzo prawdziwy".

Zarówno recenzenci, jak i redakcja polskojęzycznego serwisu tanuki.pl przyznali Kimagure Orange Road ocenę 8/10, tak samo ocenionym został pierwszy pełnometrażowy film, Ano hi ni Kawirai. Drugi film – Soshite, ano natsu no hajimari – spotkał się z nieco gorszym odbiorem, uzyskując zarówno od recenzentów, jak i redakcji, ocenę 6/10. Z kolei odcinki OVA przyjęte zostały przychylnie i uzyskały ocenę 7/10 od recenzentów oraz 8/10 od redakcji.

Abakabu, godai & inni

no hajimari), którego fabułę powiadał o losach bohatera „killa lat później". Jego premiera miała miejsce z listopada 1996.

Original video animation

Wyprodukowano również 8 odcinków OVA, których fabuła ma miejsce „w trakcie" serialu anime i opiera się na rozdziałach mangi, które zostały pominięte podczas tworzenia adaptacji telewizyjnej. Odcinki zostały wydane w okresie od 1 marca 1989 do 1 kwietnia 1991.

Znaczenie

Kimagure Orange Road uznawane jest za serię, która wywarła duży wpływ na japońską animację i komiks, a także przyczyniła się do ich popularyzowania w Europie, za co stawiana jest na równi z serią Dragon Ball.

Michitoshi Isono z Gallery of Fantastic Art, tokijskiej galerii sztuki poświęconej japońskiej popkulturze, stwierdził:

To była manga, której nikt wcześniej nie widział. (...) Spokojna, cicha, refleksyjna seria. Nie było w niej wartkiej akcji. Nie była zwariowana. Była subtelna, o wolnym tempie. Wszyscy byliśmy zszokowani skalą jej sukcesu, szczególnie tym, jak dobrze poradziła sobie na Zachodzie. To sprawiło, że uszyscy zmienili zdanie na temat tego, jakie historie mogą podobać się masowemu odbiorcy.

Według Jasona Thompsona Kimagure Orange Road „jest zrodłem, z którego wyrosły wszystkie współczesne komedie romantyczne z rodzaju shonen". Zauważa, że choć nie była to najwcześniejsza tego typu seria, to właśnie ona jako pierwsza zdobyła tak dużą popularność i w znaczny sposób wpłynęła na cały gatunek.

Madoka Ayukawa uznawana jest za jedną z najwcześniejszych (przez niektóre źródła nawet za najwcześniejszą) i zarazem jedną z najlepszych postaci typu tsundere w historii mangi i anime.

Usshiko oraz **Umao** – para młodych małżonków, pojawiająca się w serii jako powracający gag. Zazwyczaj pojawiają sobie romantyczne wyznania w najbardziej niespodziewanych sytuacjach. Po japońsku ich imiona są odniesieniami odpowiednio do krowy i konia.

Jingoro– kot Kasugów, który pojawia się tylko w serii TV. Bardzo często pada ofiarą telekinetycznych mocy Bliźniaczek, co jest przyczyną jego częstych prób ucieczki z domu. Jego imię jest hołdem dla rzeźbiarza z okresu Edo – Hidari Jingoro, autora rzeźby Śpiący kot znajdującej się w Nikko Tosho-gū.

Manga

Kimagure Orange Road publikowane było w magazynie „Shūkan Shōnen Jump" od 26 marca 1984 do 28 września 1987. Łącznie ukazało się 156 rozdziałów, które zostały następnie zebrane w 18 tomikach i wydane nakładem wydawnictwa Shūeisha w okresie od października 1984 do lipca 1988. Manga była dwukrotnie wznawiana w 10-tomowych seriach: w latach 1991–1992i w 1998

Anime

Seria telewizyjna

Przed powstaniem serii telewizyjnej wyprodukowany został odcinek pilotażowy pt. Kimagure Orange Road: Shonen Jump Special (jap. きまぐれオレンジ☆ロード 少年ジャンプスペシャル Kimagure Orenji Rōdo Shōnenjampu supesharu). Miał on premierę 23 lipca 1983 podczas wydarzenia Jump Tour '83 zorganizowanego przez „Shūkan Shōnen Jump". Od finałej adaptacji telewizyjnej różni się on obsadą głosową oraz składem zespołu produkcyjnego.

Serial anime wyprodukowany został przez studio Pierrot. Reżyserem został Osamu Kobayashi, za adaptację scenariuszy odpowiadał Kenji Terada, projekty postaci stworzyła Akemi Takada, a oprawę muzyczną – Shinō Sagisu. Łącznie powstało 48 odcinków, które emitowane były w poniedziałki o godz. 19:30 (JST)w okresie od 6 kwietnia 1987 do 7 marca 1988 na antenie Nippon Television.

Filmy pełnometrażowe

Powstały dwa pełnometrażowe filmy kinowe:

Kimagure Orange Road: Ano hi ni kawirai (jap. きまぐれオレンジ☆ロード あの日にみえる虹 Kimagure Orenji Rōdo: Ano hi ni kawirai), w którym ma miejsce finał wydarzeń przedstawionych w serii telewizyjnej. Jego premiera miała miejsce 8 października 1988.

Shin Kimagure Orange Road: Soshite, ano natsu no hajimari (jap. 新きまぐれオレンジ☆ロード そして、あの夏のはじまり Shin Kimagure Orenji Rōdo: Soshite, ano natsu

Bohaterowie główni

Kyōsuke Kasuga – główny bohater. Zarówno on, jak i jego młodsze siostry-bliźniaczki posiadają moce psychiczne. Bojąc się problemów, gdy ktoś odkrywał ich moce, rodzina Kasugów przeprowadzała się – jedna z takich przeprowadzek sprowadza ich do miasta, w którym rozgrywa się akcja serii. Moce chłopaka manifestują się nie zawsze świadomie i obejmują między innymi telekinezę, teleportację, psychotroniczny wpływ na urządzenia mechaniczne oraz autohipnozę. Bez udziału woli zdarzają mu się także „obsunięcia w czasie" – niekontrolowane podróże czasowe. Potrafi także wzmacniać swoje zmysły oraz, rzadziej, umiejętności fizyczne. Jest chłopakiem z natury poczciwym, ale także bardzo niezdecydowanym i niepewnym siebie. Nie potrafiąc się sprzeciwić, wikła się w związek z Hikaru, doprowadzając do miłosnego trójkąta, a następnie brnie w dalsze kłopoty, nie mogąc zdecydować się na rozstanie, ale nie rezygnując ze swojej miłości do Madoki]. Jego data urodzenia to 15 listopada.

Mangaka Izumi Matsumoto powiedział, że postać Kyōsuke jest wzorowana na nim samym.

Madoka Ayukawa – kapryśna dziewczyna z przeszłością, wyjątkowo „dorosła" w zachowaniu i poglądach, mimo swojego młodego wieku. Przy pierwszym spotkaniu z Kyōsuke sprawia wrażenie uroczej nastolatki, aby okazać się prawdziwą szkolną „królową śniegu" – otoczonym złą sławą łobuzem, który bije się z chłopakami, pali papierosy i ma rzekomo związki z młodocianymi gangsterami. Znana jest pod ksywą „Madoka the Pick", która w języku angielskim odnosi się zarówno do kostki gitarowej, której dziewczyna używa jako shurikenu, oraz do „śmietanki" w znaczeniu „czegoś z najwyższej półki". Pomimo złej sławy jest doskonałą, osiągającą wysokie wyniki w nauce uczennicą; potrafi również śpiewać oraz grać na instrumentach. Dorywczo (i wbrew szkolnym przepisom) pracuje w kawiarni ABCB; do tej pracy wciąga z czasem Kasugę. Rodzicami Madoki są znani muzycy większość czasu koncertujący poza Japonią, przez co dziewczyna mieszka tylko ze starszą siostrą, a po ślubie tamtej – samotnie. W trakcie rozwoju akcji Madoka stopniowo zmienia się pod wpływem Kyōsuke – rzuca palenie, nabiera łagodniejszego i przyjaźniejszego usposobienia do świata i ludzi oraz ujawnia swoje bezinteresowne, życzliwe i wrażliwe oblicze. Izumi Matsumoto powiedział, że postać Madoki została stworzona w oparciu o wygląd aktorki Phoebe Cates oraz japońskiej piosenkarki imieniem Akina Nakamori. Urodziła się 25 maja.

Hikaru Hiyama – początkowo przedstawiana jest jako dziewczyna opryskliwa, niesympatyczna i posiadająca niewyparzony język. Jej postawa

zmienia się diametralnie, kiedy związuje się z Kyōsuke, okazując się osobą bardzo sympatyczną i pełną życia. Chłopaka określa zawsze angielskim słowem „Darling". Jest dwa lata młodsza od pozostałej dwójki głównych bohaterów i w niektórych zachowaniach ujawnia się jej niedojrzałość. Od dzieciństwa przyjaźni się z Madoką. Urodziła się 15 listopada.

Kimagure Orange Road (jap. きまぐれオレンジ☆ロードKimagure Orenji Rōdo) skrótowo KOR– shōnen-manga autorstwa Izumi Matsumoto, publikowana w latach 1984–1987 w magazynie „Shūkan Shōnen Jump". Fabuła serii opowiada o perypetiach trójki nastolatków połączonych w trójkącie miłosnym.

Manga została zaadaptowana przez studio Pierrot na 48- odcinkowy serial anime, który emitowany był na antenie Nippon Television w latach 1987–1988. Na podstawie serii powstały również dwa filmy pełnometrażowe (które swoją premierę miały w 1988 i 1996) oraz 8 odcinków OVA, a także m.in. słuchowiska radiowe, powieści oraz opowiadania fan fiction.

Zarówno manga, jak i anime, spotkały się z bardzo dobrym przyjęciem ze strony odbiorców i krytyków. Manga sprzedała się w 20 milionach egzemplarzy, a serial anime okazał się jednym z większych sukcesów lat 80. Seria uważana jest za pierwowzór komedii romantycznych z rodzaju shōnen, zaś jedna z jej głównych bohaterek – za jedną z pierwszych postaci tsundere w historii mangi i anime. Kimagure Orange Road jest również uznawane za serię, która przyczyniła się do spopularyzowania japońskiego komiksu i animacji w Europie, wraz z serią Dragon Ball.

Fabuła

Głównym bohaterem jest Kyōsuke Kasuga, nastoletni psychotronik posiadający m.in. zdolność telekinezy, teleportacji i (sporadycznie) prekognicji. Jego niezwykłe umiejętności doprowadzają często do komicznych sytuacji. Obiektem uczucia Kasugi jest jego samotnie mieszkająca koleżanka, Madoka Ayukawa – dziewczyna o tajemniczej przeszłości i dość nieciekawej opinii. Sam Kyōsuke zaś jest obiektem bardzo żarliwych uczuć ze strony Hikaru Hiyamy, młodszej o dwa lata koleżanki ze szkoły i najlepszej przyjaciółki Madoki.

Kasuga wraz z rodziną po raz siódmy zmuszony jest przeprowadzić się w nowe miejsce. W nowym mieście Kasuga poznaje Madokę, lecz przez splot okoliczności związuje się z jej przyjaciółką – Hikaru. Prowadzi to do dużej ilości kłopotów, głównie uczuciowych, zwłaszcza że Madoka nie jest obojętna i wraz z biegiem akcji zaczyna odwzajemniać uczucia Kasugi, lecz jednocześnie nie chce niszczyć związku swojej przyjaciółki.

Fikcyjne miasto, w którym toczy się akcja serii, położone jest na południe od Tokio i jest w znacznej części wzorowane na dzielnicach Umegaoka, Gotokuji i Shimokitazawa w okręgu Setagaya. Innym charakterystycznym miejscem, jakie pojawia się w serii, jest park, w którym Kyōsuke i Madoka po raz pierwszy spędzają ze sobą czas poza szkołą. Park ten wzorowany jest na parku Kojo, który znajduje się w Takaoka, rodzinnym mieście Izumi Matsumoto; ponadto znajdujące się w tym parku schody najprawdopodobniej stały się wzorem dla innego ważnego miejsca w serii – schodów, na których Kyōsuke i Madoka po raz pierwszy się spotykają.